

Sygn. akt V CNP 31/18

POSTANOWIENIE

Dnia 27 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie ze skargi W. W.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego we W.
z dnia 10 grudnia 2015 r., sygn. akt II Ca [...]
w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej "[...]" we W.
przeciwko W. W.
oraz z powództwa wzajemnego W. W.
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej "[...]" we W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 grudnia 2018 r.,

1) odrzuca skargę,

2) przyznaje r.pr. M. P. ze Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego we W.) tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu kwotę 600 (sześćset) złotych powiększoną o należną stawkę podatku do towarów i usług.

UZASADNIENIE

Pozwana - powódka wzajemna W. W. w dniu 4 maja 2018 r. wniosła skargę o stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego we W. z dnia 10 grudnia 2015 r. w sprawie II Ca [...].

W skardze wskazała, że wyrok jest niezgodny z prawem i przytoczyła jako podstawę naruszenie szeregu przepisów prawa materialnego i procesowego oraz wskazała przepisy, z którymi wyrok jest niezgodny. Wskazała, że wskutek wydania tego wyroku poniosła szkodę oraz, że wzruszenie tego wyroku nie było możliwe, bowiem nie przysługuje od niego skarga kasacyjna i nie ma też podstaw do żądania wznowienia postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁶ § 1 k.p.c. skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wnosi się w terminie dwóch lat od uprawomocnienia się wyroku. Jest to termin prekluzyjny, który nie podlega przywróceniu, nawet w sytuacji, w której - jak w niniejszej sprawie - pełnomocnik z urzędu został ustanowiony po jego upływie. Wyrok sądu drugiej instancji stał się prawomocny w dniu jego wydania, to jest 10 grudnia 2015 r., zatem termin do wniesienia skargi upłynął 10 grudnia 2017 r. Skargę wniesiono 4 maja 2018 r., zatem już tylko z tej przyczyny podlega ona odrzuceniu.

Niezależnie od powyższego należy zwrócić uwagę, że w dniu 3 kwietnia 2018 r. weszła w życie ustawa z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. 2018, poz. 5 ze zm.), która wprowadziła do polskiego systemu prawnego kolejny środek nadzwyczajny. Środkiem tym jest skarga nadzwyczajna, której celem jest, jak wynika z art. 89 tej ustawy, eliminacja prawomocnych orzeczeń naruszających zasady lub wolności i prawa człowieka i obywatela określone w Konstytucji albo w sposób rażąco naruszających prawo przez błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie.

Przyczyny uwzględnienia skargi nadzwyczajnej są zbieżne z podstawami skargi o stwierdzenie niezgodności zaskarżonego wyroku z prawem,

jednak inne są konsekwencje wydanego na skutek tych skarg orzeczenia. Uwzględnienie przez Sąd Najwyższy skargi nadzwyczajnej prowadzi do uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania (art. 95 ustawy o Sądzie Najwyższym w związku z art. 398¹⁵ oraz art. 398¹⁶ k.p.c.). Skoro zaś zaskarżony wyrok może zostać uchylony, nie jest możliwe orzekanie o skardze o stwierdzenie jego niezgodności z prawem i - w następstwie takiego orzeczenia - o odpowiedzialności majątkowej Skarbu Państwa.

Oznacza to, że, wnosząc skargę określoną w art. 424¹ k.p.c., strona musi wykazać, iż złożyła do stosownego organu wniosek o wniesienie skargi nadzwyczajnej zgodnie z art. 89 § 2 ustawy o SN, a wniosek ten nie został uwzględniony.

Z tych przyczyn orzeczono, jak w sentencji, na podstawie art. 424⁸ k.p.c.